
Charakter prawny postępowania inicjowanego skargą dotyczącą egzaminu państwowego na prawo jazdy w świetle ustawowych środków nadzoru nad działalnością egzaminacyjną wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego

Wprowadzenie

Rozstrzyganie postępowań inicjowanych skargą dotyczącą egzaminu państwowego na prawo jazdy stanowi, obok prowadzonych przez marszałka województwa kontroli, istotny element nadzoru nad działalnością egzaminacyjną wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego. Praktyka stosowania środków zmierzających do unieważnienia egzaminu na prawo jazdy, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami¹, jest przy tym obciążona licznymi wątpliwościami prawnymi i nastrocza wielu problemów. Nie bez wpływu na taki stan rzeczy pozostaje geneza powstania ustawy, do której przeniesiono bezpośrednio kwestie dotychczas uregulowane przede wszystkim w dziale IV ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym² i uzupełniono o przepisy aktów wykonawczych. Jednocześnie ustawa zawiera wyjątkowo liczne odwołania do własnych przepisów, a także często odsyła do innych ustaw oraz rozporządzeń. Zastosowana technika legislacyjna spowodowała konieczność wielokrotnych nowelizacji³. Z uwagi na ubogą literaturę przedmiotu istotną rolę w interpretacji niejednoznacznych norm prawnych odgrywają sądy administracyjne, których dorobek orzeczniczy stanowi drogowskaz dla stosujących jej przepisy w praktyce.

Celem niniejszego artykułu jest charakterystyka prawna tytułowego postępowania poprzez przedstawienie obowiązującego w tej materii stanu prawnego oraz zastosowania przepisów w praktyce. Rozważania w tym zakresie zostały zaprezentowane na tle ustawowych środków nadzoru nad przeprowadzaniem egzaminów na prawo jazdy oraz genezy współczesnego modelu egzaminowania, roli i zadań wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego, a także ewolucji przepisów tworzących prawo o ruchu drogowym w Polsce.

¹ t. j. Dz. U. 2017, poz. 978.

² Dz. U. 1997, nr 98, poz. 602.

³ Por. S. Soboń, *Kodeks drogowy. Komentarz z orzecnictwem NSA, SN i TK. Część III. Ustawa o kierujących pojazdami z komentarzem*, Warszawa 2014, s. 8.

Organizacja egzaminu państwowego na prawo jazdy

Konstytuowanie się przepisów prawa o ruchu drogowym w Polsce oraz dotyczących uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami związane jest z intensywnym rozwojem motoryzacji na początku XX wieku. Pierwszą polską regulację ruchu drogowego stanowił dekret w przedmiocie tymczasowych przepisów o zarządzaniu drogami kołowymi z 1919 roku⁴. Powszechne przepisy porządkowe na drogach zostały uchwalone w 1921 r., a rok później, rozporządzeniem o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych, wprowadzone zostały regulacje dotyczące kierowców pojazdów mechanicznych, zasad uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami, w tym określające obowiązek zdania egzaminu państwowego przed komisją egzaminacyjną⁵.

Współczesny model sprawdzania kwalifikacji kandydatów na kierowców i kierowców, oparty na funkcjonowaniu wyspecjalizowanych podmiotów odpowiedzialnych za egzaminowanie, został zapoczątkowany 1 stycznia 1992 r. na mocy ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. prawo o ruchu drogowym⁶, która powołała do życia Wojewódzkie Centra Egzaminowania Kierowców (WCEK). Spowodowało to formalne oddzielenie egzaminów na prawo jazdy, które od tej pory organizowały WCEK, od szkolenia prowadzonego przez ośrodki szkolenia kierowców. Ustawa wprowadziła również szereg zmian służących usprawnieniu procesu egzaminowania, np. możliwość sprawdzania kwalifikacji zdających przez egzaminatora jednoosobowo⁷. Kwestię uzyskiwania uprawnień, szkolenia i egzaminowania usystematyzowała nowelizacja ustawy dokonana w 1997 roku. Wprowadziła ona nowy, obowiązujący nadal, zestaw kategorii praw jazdy: A, A1, B, B1, C, C1, D, D1, T, B+E, C+E, D+E, C1+E, D1+E i określiła warunki ich uzyskania. Zrewolucjonizowała również rynek szkoleniowy poprzez poszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie szkolenia kierowców. Najważniejszą z punktu widzenia przedmiotowej tematyki zmianą było utworzenie wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego, których głównym zadaniem stało się organizowanie i przeprowadzanie egzaminów państwowych na prawo jazdy oraz prowadzenie działań na rzecz bezpieczeństwa ruchu drogowego⁸. Ośrodki posiadały status państwowych osób prawnych, tworzonych i nadzorowanych przez wojewodę. Obecny status prawny uzyskały one mocą nowelizacji ustawy przeprowadzonej w 1999 roku. Wówczas nadzór nad ich działalnością powierzono samorządowi województwa, a ośrodki stały się wojewódzkimi samorządowymi osobami prawnymi powoływanymi przez sejmik województwa za

⁴ Por. J. Walentowska, J. Bytner, J. Sowiński (red.), *Homo Viator. Historia podróżowania, motoryzacji, znaków drogowych i uprawnień komunikacyjnych*, Bydgoszcz 2018, s. 120.

⁵ Por. R. Uździcki, *Kształcenie, dokształcanie i doskonalenie egzaminatorów osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami*, Warszawa – Radom 2007, s. 42-45.

⁶ Dz. U. 1991, nr 73, poz. 321.

⁷ Por. Uździcki, *Kształcenie...*, s. 50-51.

⁸ Tamże, s. 51.

zgoda ministra do spraw transportu i podległymi zarządowi województwa. Jednocześnie nadzór nad przeprowadzaniem egzaminów państwowych przekazano marszałkom województw. Na przestrzeni lat zmieniał się również zakres zadań ośrodków, który obecnie obejmuje, poza organizowaniem egzaminów państwowych, również współpracę z wojewódzką radą bezpieczeństwa ruchu drogowego, ze starostami przy sprawowaniu nadzoru nad szkoleniem, prowadzenie różnego rodzaju kursów, zajęć i warsztatów oraz działalności oświatowej w zakresie ruchu i transportu drogowego. Ośrodki posiadają także uprawnienie do wykonywania innych zadań z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego, a także prowadzenia działalności gospodarczej, z której zysk musi być przeznaczany na realizację ich ustawowych zadań. Organizację jednostek określają statuty nadawane przez sejmik województwa.

Egzamin na prawo jazdy stanowi dla większości zdających zwieńczenie procesu dochodzenia do uzyskania uprawnień do kierowania pojazdami. Zasadnicze regulacje dotyczące jego przeprowadzania zostały zawarte w Rozdziale 9 ustawy o kierujących pojazdami. Wymagania w stosunku do ośrodków egzaminowania oraz warunki, tryb, zakres i sposób organizacji egzaminów określają przepisy rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 28 czerwca 2019 r. w sprawie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez egzaminatorów oraz wzorów dokumentów stosowanych w tych sprawach⁹, wydane na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 1-5, 7 i 8 ustawy. Egzamin składa się z dwóch części, a jego zdanie uwarunkowane jest otrzymaniem pozytywnego wyniku z części teoretycznej i praktycznej - jeżeli są wymagane. Wyniki poszczególnych części zostają odnotowane przez egzaminatora na liście osób zakwalifikowanych na egzamin oraz w profilu kandydata na kierowcę prowadzonego w systemie teleinformatycznym, zgodnie z wymogami dotyczącymi dokumentowania przez egzaminatora i ośrodek dokonywanych czynności. Część teoretyczna egzaminu odbywa się z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego i polega na wskazywaniu przez zdającego prawidłowych odpowiedzi na pytania wybierane losowo w czasie rzeczywistym. Część praktyczna składa się z zestawu zadań, które zdający wykonuje na placu manewrowym oraz w ruchu drogowym. Doniosłe znaczenie w zakresie egzaminu praktycznego posiadają przepisy załącznika nr 2 do rozporządzenia określające zadania egzaminacyjne oraz kryteria oceny ich wykonania, w tym wskazujące zachowania osoby zdającej zagrażające bezpośrednio życiu i zdrowiu uczestników ruchu drogowego mogące skutkować przerwaniem egzaminu. Osoba egzaminowana bezpośrednio po przeprowadzonym egzaminie praktycznym otrzymuje potwierdzenie uzyskanego wyniku w formie arkusza egzaminacyjnego, który zawiera informację o wykonanych zadaniach oraz wynik końcowy

⁹ Dz. U. 2019 poz. 1206.

ustalony przez egzaminatora. Obowiązkiem egzaminatora jest również szczegółowe omówienie z osobą egzaminowaną wyniku egzaminu, a w przypadku wyniku negatywnego, podanie przyczyny jego uzyskania.

Ośrodek egzaminowania nie posiada prawnej możliwości zmiany prawidłowo ustalonego i zaewidencjonowanego w systemie teleinformatycznym wyniku egzaminu państwowego na prawo jazdy, również w przypadku uzasadnionych reklamacji osoby uprawnionej dotyczących sposobu jego przeprowadzenia i wyniku. W kompetencję do oceny zgodności przebiegu egzaminu państwowego z obowiązującymi przepisami ustawodawca wyposażył marszałka województwa, jako organ sprawujący nadzór nad działalnością egzaminacyjną wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego.

Postępowanie w sprawie unieważnienia egzaminu państwowego na prawo jazdy jako element nadzoru nad egzaminami państwowymi na prawo jazdy

Stosownie do art. 67 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami marszałek województwa sprawuje nadzór nad przeprowadzaniem egzaminów państwowych na prawo jazdy. W jego ramach m.in. rozpatruje skargi dotyczące egzaminu, kontroluje działalność wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego w zakresie przeprowadzania egzaminów i w ich wyniku może unieważniać egzaminy przeprowadzone niezgodnie z przepisami, prowadzi analizę średniej zdawalności i skarg złożonych na wojewódzki ośrodek ruchu drogowego. Zadania w zakresie nadzoru w praktyce wykonują, na podstawie postanowień regulaminów organizacyjnych i stosownych upoważnień, pracownicy wyspecjalizowanych komórek funkcjonujących w strukturach urzędów marszałkowskich. Nadzór sprawowany jest w oparciu o przepisy wspomnianych ustaw i wydanych do nich aktów wykonawczych, regulaminy (np. regulaminy kontroli zewnętrznych w wojewódzkich jednostkach organizacyjnych) oraz postanowienia wewnętrznych procedur dotyczących nadzoru realizowanego na podstawie ustawy o kierujących pojazdami (określających np. listy sprawdzające, metody doboru prób do kontroli).

Jednym z istotnych środków nadzoru marszałka nad przeprowadzaniem egzaminów państwowych, obok prowadzonych kontroli wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego, jest prowadzenie i rozstrzyganie postępowań w sprawie unieważnienia egzaminu państwowego na prawo jazdy. W ich wyniku marszałek unieważnia egzaminy państwowe lub odmawia ich unieważnienia w drodze decyzji administracyjnej, o ile w inny sposób nie kończy postępowania w sprawie. Z przepisów ustawy jednoznacznie wynika, że inicjatywę w zakresie wszczęcia postępowania posiada marszałek, działający z urzędu, oraz dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego. Na tym tle zrodziła się istotna wątpliwość w zakresie ustalenia charakteru prawnego

postępowania wszczynanego na podstawie art. 68 ustawy, który wskazuje na możliwość wniesienia skargi na egzamin. Tryb jej składania został określony w art. 68 ust. 1 ustawy, który stanowi, że skargę dotyczącą egzaminu państwowego wraz z jej uzasadnieniem składa się w terminie 14 dni od dnia, w którym był przeprowadzany, do marszałka województwa, za pośrednictwem dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego. Z przywołanego przepisu nie wynikają żadne szczególne wymogi formalne dotyczące treści, jakie powinna spełniać skarga. Powołany przepis nie określa także kto może złożyć skargę. Wskazówkę stanowi zestawienie go z art. 54 ust. 4 ustawy - mówiącym o osobie składającej egzamin, która złożyła skargę na jego przebieg lub warunki – co wskazuje, że uprawniona jest w szczególności osoba egzaminowana. W doktrynie przyjmuje się, że mogą to być również inne podmioty, np. instruktor obecny jako obserwator podczas praktycznej części egzaminu¹⁰. Artykuł 68 ust. 2 ustawy stanowi, że dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego przesyła skargę wraz z wyjaśnieniami i niezbędną dokumentacją, w tym odpowiednio z zapisem obrazu i dźwięku sporządzonym z przebiegu praktycznej części egzaminu (w zakresie uprawnień prawa jazdy kategorii B zapis jest obowiązkowy) lub wraz z pisemną informacją egzaminatora nadzorującego, w terminie 14 dni od dnia jej złożenia. Dyrektor ośrodka prowadzi rejestr wniesionych skarg. W praktyce na komplet dokumentacji przekazywanej marszałkowi najczęściej składają się: skarga, zapis obrazu i dźwięku - jeżeli został sporządzony, opinia egzaminatora, w której odnosi się do treści skargi, opinia egzaminatora nadzorującego.

Konstrukcja przepisów spowodowała wątpliwości praktyczne dotyczące tego czy skarga, o której mowa w art. 68 ustawy o kierujących pojazdami, stanowi skargę w rozumieniu Działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego¹¹ (dalej KPA), czy też swoiste postępowanie administracyjne, które toczy się w oparciu o przepisy jurysdykcyjne tego kodeksu. Specyfika procedury skargowej z art. 68 ustawy wynika przede wszystkim z zastosowanej przez ustawodawcę nazwy środka prawnego – „skarga”, sposobu wnoszenia – za pośrednictwem dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego, jak i wątpliwości co do sposobu zakończenia sprawy – art. 72 ust. 2 ustawy nie wskazuje bowiem skargi jako podstawy wszczęcia postępowania i w konsekwencji wydania decyzji w sprawie unieważnienia egzaminu. Określenie charakteru prawnego postępowania inicjowanego skargą z art. 68 ustawy ma przy tym fundamentalne znaczenie dla ochrony interesów skarżącego. W istocie tryb skargowy, o którym mowa w art. 221 i następnych KPA, jest jednoinstancyjnym postępowaniem o charakterze uproszczonym, którego zakończenie stanowi zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi. Tego typu rozstrzygnięcie nie daje podstaw do uruchomienia dalszego trybu instancyjnego, a więc nie tylko postępowania

¹⁰ Zob. S. Soboń, *Kodeks drogowy...*, s. 226.

¹¹ t.j. Dz. U. 2018, poz. 2096.

odwoławczego, ale także postępowania sądowoadministracyjnego¹². W konsekwencji stronie wnoszącej skargę w rozumieniu przepisów Działu VIII KPA nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego ani na bezczynność organu, ani na wynik tego postępowania.

Ocena charakteru prawnego przedmiotowego postępowania wymaga uwzględnienia postanowień art. 72 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy. Ustęp 1 pkt. 1 tego artykułu stanowi, że marszałek województwa, w drodze decyzji administracyjnej, unieważnia egzamin państwowy, jeżeli egzaminowi została poddana osoba, która nie spełniała warunków ubiegania się o uprawnienie do kierowania pojazdami z przyczyn, o których mowa w art. 50 ust. 2 ustawy¹³. Drugą przesłankę unieważnienia egzaminu, stosownie do ustępu 1 pkt. 2 tego artykułu, stanowi okoliczność, że egzamin był przeprowadzony w sposób niezgodny z przepisami ustawy, a ujawnione nieprawidłowości miały wpływ na jego wynik. Z treści przepisów wynika, że wydanie decyzji o unieważnieniu egzaminu uzależnione jest zatem od spełnienia łącznie następujących przesłanek: po pierwsze stwierdzenia, że egzamin na prawo jazdy prowadzony był niezgodnie z przepisami, po drugie wykazania, że ujawnione nieprawidłowości miały wpływ na jego wynik. Przyczyny będące podstawą unieważnienia egzaminu mogą zatem dotyczyć działalności wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego, przeprowadzenia egzaminu państwowego, jak też osoby egzaminowanej i egzaminatora. Okoliczności dających podstawę unieważnienia egzaminu na tej podstawie należy przede wszystkim poszukiwać w przepisach Rozdziału 9 ustawy o kierujących pojazdami, obejmującego art. 49-57d ustawy, jak również w aktach wykonawczych, które szczegółowo regulują przebieg egzaminu, zadania oraz kryteria ich oceny. Unieważnienie egzaminu, zgodnie z ust. 2 przepisu, następuje z urzędu lub na wniosek dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego. Decyzje i czynności podejmowane przez marszałka województwa, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o kierujących pojazdami, są wykonywane jako zadania zlecone z zakresu administracji rządowej. Mocą art. 68 ust. 1a ustawy egzaminator jest stroną postępowania administracyjnego prowadzonego w sprawie unieważnienia egzaminu państwowego na prawo jazdy. Warto odnotować, że przymiotu strony nie posiada wojewódzki ośrodek ruchu drogowego. W orzecznictwie wskazuje się, że decyzja o unieważnieniu egzaminu nie oddziałuje bezpośrednio

¹² Zob. postanowienie NSA z dnia 3 lutego 2016 r., (I OSK 125/16, Legalis).

¹³ Przepis ten stanowi, że nie może być egzaminowana osoba: niespełniająca wymagań, co do minimalnego wieku uprawniającego do podejścia do egzaminu; w stosunku do której został orzeczony, prawomocnym wyrokiem sądu, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych - w okresie i zakresie obowiązywania tego zakazu; w stosunku do której wydano decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami lub zatrzymaniu prawa jazdy - w okresie i zakresie obowiązywania tej decyzji; nieposiadająca orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem lub orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do kierowania pojazdem – co nie dotyczy uprawnień w zakresie prawa jazdy kategorii AM, A1, A2, A, B1, B, B+E i T; nieposiadająca zaświadczenia o ukończeniu wymaganego szkolenia lub w stosunku do której nie zamieszczono w systemie teleinformatycznym informacji o ukończeniu takiego szkolenia – co nie dotyczy części teoretycznej egzaminu państwowego; nieposiadająca dokumentu tożsamości; której stan lub zachowanie uzasadnia podejrzenie, że: znajduje się ona w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu lub nie posiada ona odpowiedniej sprawności fizycznej lub psychicznej; która nie ukończyła 18 lat i nie posiada właściwej zgody rodzica lub opiekuna.

na jego prawa i obowiązki, choć, w myśl art. 72 ust. 3 ustawy o kierujących pojazdami, unieważniony egzamin przeprowadza się ponownie na koszt jednostki.

Analiza regulacji zawartej w art. 72 ustawy sugeruje zamknięty katalog podmiotów uprawnionych do wszczęcia postępowania w sprawie unieważnienia egzaminu na prawo jazdy, a co za tym idzie „odrębność” trybu skargowego przewidzianego art. 68 ustawy. Przekonujące argumenty na rzecz jurysdykcyjnego charakteru postępowania inicjowanego skargą z art. 68 ustawy o kierujących pojazdami przedstawił Naczelny Sąd Administracyjny, który podkreślił, mając na względzie art. 222 KPA, że to treść – a nie nazwa – środka prawnego decyduje o jego kwalifikacji prawnej, zaś to że ów środek został określony jako "skarga", nie przesądza, że jest to skarga, o której mowa w Dziale VIII KPA. Odnosząc się do sposobu wnoszenia środka inicjującego postępowanie, tj. za pośrednictwem dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego, NSA wskazał, że takie rozwiązanie podyktowane jest okolicznością, że dalsze postępowanie opiera się głównie na dowodach znajdujących się w posiadaniu dyrektora ośrodka, co potwierdza art. 68 ust. 2 ustawy o kierujących pojazdami. Taka procedura nie podważa jurysdykcyjnego charakteru postępowania, a podyktowana jest jego specyfiką. Przyjęte rozwiązanie nawiązywać może do sposobu wnoszenia administracyjnych środków odwoławczych za pośrednictwem organu pierwszej instancji (choć dyrektor ośrodka takim organem nie jest). Charakteru prawnego postępowania inicjowanego skargą, jako postępowania administracyjnego, nie podważa również treść art. 72 ust. 2 ustawy o kierujących pojazdami, w którym pominięto inicjatywę skarżącego jako podstawę unieważnienia egzaminu przez marszałka. Zdaniem NSA przepis ten stanowi samodzielny, niezależny od skargi z art. 68 ustawy, sposób wszczęcia postępowania zmierzającego do unieważnienia egzaminu państwowego na prawo jazdy (przez marszałka z własnej inicjatywy lub na wniosek dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego). W konsekwencji art. 72 ust. 2 ustawy, przyjmując racjonalność ustawodawcy, nie wyłącza jurysdykcyjnego charakteru postępowania inicjowanego skargą z art. 68 ustawy, lecz wprowadza jedynie alternatywne względem tej skargi możliwości inicjowania postępowania o unieważnienie egzaminu państwowego na prawo jazdy¹⁴.

Należy dodać, że wątpliwości co do charakteru prawnego postępowania ze skargi z art. 68 ustawy zostały częściowo rozwiane nowelizacją ustawy o kierujących pojazdami z dnia 26 czerwca 2014 roku¹⁵, na mocy której egzaminator stał się jego stroną. Umieszczenie wspomnianego przepisu w ust. 1a art. 68 ustawy dało jednoznaczny wyraz intencjom ustawodawcy.

¹⁴ Zob. wyrok NSA z dnia 6 lipca 2016 r., (I OSK 1516/16, Legalis).

¹⁵ Dz. U. 2014, poz. 970.

Podsumowanie

Przeprowadzone rozważania prowadzą do wniosku, że postępowanie w sprawie unieważnienia egzaminu państwowego na prawo jazdy, toczącego się przed marszałkiem województwa, jako organem pierwszej instancji, niezależnie od sposobu jego wszczęcia (na skutek skargi czy też z inicjatywy marszałka województwa lub dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego) stanowi administracyjne postępowanie jurysdykcyjne, którego rozstrzygnięcie zapada w formie kwalifikowane aktu administracyjnego, jakim jest decyzja administracyjna, wydawana w trybie uregulowanym w KPA. Rozstrzyga ona konkretną sprawę indywidualną. Decyzja przyjmuje postać unieważnienia egzaminu państwowego na prawo jazdy lub odmowy jego unieważnienia, bądź w inny sposób kończy sprawę w danej instancji. Od decyzji marszałka województwa służy odwołanie w administracyjnym toku instancji, które stosownie do art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa¹⁶, rozpatruje samorządowe kolegium odwoławcze. Decyzja ostateczna podlega kontroli sądowoadministracyjnej.

¹⁶ t.j. Dz.U. 2018, poz. 913.

Charakter prawny postępowania inicjowanego skargą dotyczącą egzaminu państwowego na prawo jazdy w świetle ustawowych środków nadzoru nad działalnością egzaminacyjną wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego

Karol Wilczyński

O autorze

Karol Wilczyński jest adwokatem, zastępcą dyrektora w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Kielcach. Absolwent prawa na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz politologii na Wydziale Zarządzania i Administracji Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach.

Streszczenie

W artykule scharakteryzowano postępowanie administracyjne inicjowane skargą dotyczącą egzaminu państwowego na prawo jazdy. Rozważania w tym zakresie zostały zaprezentowane na tle ustawowych środków nadzoru nad przeprowadzaniem egzaminów na prawo jazdy oraz genezy współczesnego modelu egzaminowania, roli i zadań wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego, a także ewolucji przepisów tworzących prawo o ruchu drogowym w Polsce.

Słowa kluczowe

egzamin na prawo jazdy, unieważnienie egzaminu, skarga na egzamin, marszałek województwa, nadzór, wojewódzki ośrodek ruchu drogowego

Legal character of administrative proceeding indicated by the complaint concerning national driving license test against the background of the legal means of supervision over examination activity of voivodeship road traffic centers

Karol Wilczyński

Summary

In the following article there was characterized administrative proceeding initiated by the complaint concerning driving licence test. The theme was presented against the background of the legal means of supervision over conduction driving licence tests and genesis of modern model of examination, the role and tasks of voivodeship road traffic centres, as well as the evolution of regulations creating road traffic law in Poland.

Key words

driving licence test, test invalidation, complaint about a driving test, voivodeship marshal, supervision, voivodeship road traffic centre